

Xavi Rodríguez Conde

Vaig passar la major part de la meua vida acadèmica i professional a Barcelona, de manera que en els darrers anys no puc dir que hagi tingut un contacte molt fluid amb en Joan Domènech. No obstant això, sí que puc parlar d'un contacte anterior.

La primera vegada que vaig parlar amb ell va ser quan tenia setze anys i començava a preparar el meu treball de recerca. El feia sobre els anys de la transició i vaig decidir contactar amb ell perquè em donés un enfocament més "local". Estem parlant de l'any 2007, quan la visió dels aspectes polítics d'aquell període es veien amb altres ulls: encara la transició i els seus líders eren considerats com a "modèlics".

Ell em va recomanar un enfocament crític, perquè molts polítics que van agafar la bandera de la democràcia no ho van fer fins que van poder treure'n rèdits, i que el "quinqui", el "bon lladre" romantitzat fins a l'extrem, no era més que això, un lladre. La democràcia que es va instaurar no va ser gràcies a elits polítiques convençudes sobtadament del nou sistema, sinó que la cultura democràtica va sorgir de les associacions veïnals, culturals, solidàries, etc...; perquè en aquestes associacions, votar no era un acte reivindicatiu, sinó que era una forma natural d'expressar-se .

El temps li va donar la raó. Grans figures de la transició han acabat defenestrades en caure del pedestal i el temps ha posat de manifest que les associacions han mantingut l'esperit cívic i el capital social a pobles com el nostre. El fet més curiós és que vaig anar al carrer Josep Galceran per un enfocament purament local i me'l va donar absolutament global. Suposo que ell pensava que tot allò que passa localment influeix a les societats de forma global, no al contrari.